

rejst. Jeg brød jo ogsaa op derfra et Par Dage efter.«

Nanny sad efter disse Ord og saa ned paa sin Vifte, mens Skyggen af et vemodsfuldt Smil med stor Kunst blev listet henover hendes Læber. Saa løftede hun langsomt sine dejlige Øjne op imod ham med et af disse bløde, talende Blikke, der virkede paa ham som et dulgt Haandtryk.

Der begyndte for Alvor at komme Uro i Pers Blod. Han var igen aldeles bedaaret af hendes Person. Hun havde nu ogsaa anstrengt sig til det yderste, for at hendes Skønhed denne Dag kunde udfolde sig med fuld Bravur. Hun havde klædt sig i sin Yndlingsfarve, den straalende gyldengule, der stod saa prægtig til hendes østerlandske Lød og sorte Haar. Paa Japaneserinders Vis havde hun redt Nakkehaaret vifteformigt opad og fæstet det over Issen med en høj Skildpaddeskam. Ved det nøgne Bryst vuggede et Par store, mørkerøde Roser.

Per maatte ligefrem lægge Baand paa sig for ikke at blive paatrængende. Nanny mærkede det og var paa sin Post, — ogsaa overfor sig selv. Hun følte godt, at Spillet stadig var ret voveligt for hende. Men dette ydmygede hende ikke længer, — det forhøjede blot Spændingens Nydelse.

Nogen overhængende Fare mente hun da heller ikke, at der foreløbig var. Om det ogsaa enkelte Øjeblikke kunde syde i hende af Lyst til at slaa Armene om hans Hals og smage paa hans røde